

fig, sit Net; skulde han have ladet sig bide og først derefter kunnet melde det til Politimesteren, vilde det have været for seent. Det forekommer mig, at, naar En er overfalden paa en Bei eller Sti af en Andens Creaturer, da maa han have den samme Magt ligeoverfor disse til at værges sig, som han ellers har, og den Overbundne maa ligge under; det er det Naturlige, thi ellers vilde man jo næsten give Hunde en større Ret end Menneffer, hvilket jo ikke er billigt. — Søvrigt kan jeg heller ikke være enig i, at man saameget lægger Beslag paa Sogneraadet. Vi have jo Politibetjente og Sognefogder rundt om i Landet, og vi faae flere og flere ribende Politibetjente, for at de kunne hjælpe Sognefogderne, men dog er der ikke taget Hensyn hertil i denne Lov. Hvad Politivæsenet angaaer, anseer jeg det for rigtigere at lægge Byrden paa de lønneede Sognefogder, end at lægge den paa de ulønneede Medlemmer af Sogneraadet; at forlange, at man skal gjøre Indmeldelse til Sogneraadet om en Politiforfeelse, forekommer mig heller ikke at være ganske logisk. — Den sidste Paragraph, der er foreslaaet, nemlig § 5, er efter min Mening meget uheldig. Naar nemlig en Mand eller Hogen i hans Hundsstand eller hans Creaturer blive bidte eller aldeles ødelagte, saa skal han gaae til Politimesteren, og det er ikke tilstrækkeligt at gaae til Sognefogden. Man skal altsaa reise maastee flere Mil for at melde til Politimesteren, at man selv eller en Anden er bleven saaret af en Hund, og derpaa skal der tages Bestemmelse, hvorvidt Hunden skal dræbes; men dette er dog for megen Uleilighed for en saa ringe Sags Skyld. Der foreligger her ikke noget Forslag i den Retning, hvori jeg her har udtalt mig, men jeg har bemærket det for at henstille Sagen til det ærede Udvalg, uden hvis Bistand Forslag fra enkelte Medlemmer vistnok vilde være aldeles frugtesløse. Jeg skal altsaa henstille til det ærede Udvalg imellem 2den og 3die Behandling at tage under Overveieelse, om det ikke var nok saa heldigt, at Politimesteren og Politibetjentene bleve brugte til disse Sager istedetfor Sogneraadet. Man læser stadigt paa Sogneraadene; der forekommer næsten ikke en Lov, vedrørende Landet, uden at man læser

ulønneede Bestillinger paa Sogneraadets Medlemmer, hvormod Sognefogderne nu for Tiden ikke have for meget Arbeide og gjerne kunne taale dette lille Paalæg. Dette var den ene Henstilling. Den anden Henstilling, jeg skal tillade mig, er den, om der ikke kunde være Grund til i Loven at indsætte en Bestemmelse, som figter til, at en Mand, som enten selv overfaldes, eller hvis Creaturer blive overfaldne af en Hund, har Ret til at dræbe den for at værges sig eller sit Gods, uden at han først behøver at henvende sig til Politimesteren.

Den fungerende Justitsminister:

Jeg troer rigtignok, at saalænge Politivæsenet paa Landet er ordnet saaledes, som det nu er, og saalænge man altsaa ikke der har, hvad den ærede sidste Taler synes at mene, at man har, vil det være meget vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at lægge Controlen med en saadan eventuel Lovs Gjennemførelse andetsteds hen end til Sogneraadet. Naar den ærede Taler stærkt pointerede, at Sognefogderne ere lønneede, saa veed han vistnok ligesaa fuldt som jeg, at deres Løn ikke er saa stor, at man derpaa kan bygge Extratrav paa dem, medens paa den anden Side de ulønneede Sogneraadetsmedlemmer altid have et Vedelag, idet de nemlig, derved at de ere blevne valgte til Medlemmer af Sogneraadet, have faaet et Beviss paa Medborgernes Tillid, og det er paa denne Betragtningssmaaade, at jeg mener, man maa bygge Haabet om, at det vil blive muligt at faae Meget udført, ligesom vi allerede nu faae Meget udført ved ulønneede Bestillingsmænd, valgte af Communen. Jeg troer saaledes ikke at burde tilraade Udvalget videre at forfølge den Tanke, som det ærede Medlem udtalte. Naar der forøvrigt er blevet bemærket af den ærede Ordfører, at Udvalget har confereret med Justitsministeren om Sagen, saa skal jeg bemærke, at den Justitsminister, med hvem Udvalget har confereret, er Justitsminister Reuning, som jeg ligesaafuldt som det høie Thing i højeste Grad beklager fremdeles er syg og saaledes forhindret fra selv at kunne forhandle med Thinget. Min ærede Collega har, som den ærede Ordfører bemærkede, kun fremhævet een Hovedindvending, eller rettere sagt, eet